

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bhar.II.253/2013/5. szám

A Debreceni Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság a Debrecenben, 2013. évi május hó 27. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t :

A kiskorú veszélyeztetésének büntette és más bűncselekmény miatt vádlott ellen indított büntető ügyben a Nyíregyházi Törvényszék 2013. év február hó 5. napján kihirdetett 3.Bf.606/2012/3. számú ítéletét megváltoztatja a következők szerint:

A vádlottat az ellene 1 rb. kiskorú veszélyeztetésének büntette (Btk.195.§ (1) bek.) miatt emelt vád alól felmenti.

Egyekben a másodfokú ítéletet helybenhagyja.

I n d o k o l á s :

A Nyíregyházi Városi Bíróság 2012. június hó 20. napján kelt 32.B.2248/2011/6. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rb. kiskorú veszélyeztetésének büntetében {Btk. 195. § (1) bekezdés} és zaklatás büntetében {Btk. 177/A. § (3) bekezdés a) pont}. Ezért halmazati büntetésül 1 év 6 hónap börtönre ítélte, melynek végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette.

1 rb. kiskorú veszélyeztetésének büntette miatt emelt vád alól a vádlottat felmentette. Kötelezte a vádlottat az eljárás során keletkezett bűnügyi költség állam részére történő megfizetésére.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére jelentett be fellebbezést, részbeni felmentése miatt bűnösségének további 1 rb. kiskorú veszélyeztetése büntetében történő megállapítása végett.

A vádlott és védője felmentés végett éltek jogorvoslattal.

A Nyíregyházi Törvényszék 2013. február 5-én kihirdetett 3.Bf.606/2012/3. számú ítéletével a Nyíregyházi Városi Bíróság ítéletét megváltoztatta. A vádlottat bűnösnek

mondta ki további 1 rb. kiskorú veszélyeztetésének büntetében is. A vádlott terhére megállapított zaklatás büntetét a Btk. 176. § (2) bekezdés a) pontjában meghatározott és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősítette. A vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetést 1 évre, a felfüggesztésének próbaidejét 2 évre enyhítette.

A másodfokú ítélettel szemben a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést, melyet nem indokoltak, azonban a perbeszédből és a vádlotti utolsó szó jogán tett nyilatkozatából kitűnően nyilvánvalóan felmentés érdekében.

A Debreceni Ítéltábla a másodfellebbezést a Be. 393.§-ának (2) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta el.

Az ügyész a harmadfokú nyilvános ülésen az átiratában foglaltakat fenntartotta.

A védő az 1 rb. kiskorú veszélyeztetésének büntette alóli felmentésre, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt.

A vádlott az utolsó szó jogán ártatlanságát hangoztatta.

A bejelentett perorvoslatok folytán az ítéltábla a másodfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárást a Be. 387. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően felülbírálta, figyelemmel arra, hogy a Be. 386. § (1) bekezdés a) pontja alapján a másodfokú határozat ellen a törvény biztosítja a fellebbezés jogát. A másodfokú bíróság ugyanis az első fokon felmentett vádlottat elítélte. A terhelti és védői fellebbezés joghatályos, és megnyitotta a harmadfokú bírósági eljárást.

A Debreceni Ítéltábla a védelmi fellebbezést a részbeni felmentésre irányulóan megalapozottnak találta.

A harmadfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az első- és másodfokú eljárást a bíróságok a perrendi szabályok megtartásával folytatták le. Egyik bíróság sem vétett feltétlen, vagy olyan relatív hibát, mely az érdemi felülbírálatot kizárná.

Azonban az első fokon eljáró városi bíróság gyk. tanú kihallgatása során eljárási szabályt vétett, amelyet a másodfokú bíróság észlelt és a tanú vallomásának bizonyítékok köréből történő kirekesztésével orvosolt.

Az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által kiegészített tényállás nagyrészt megalapozott volt. Helytállóan egészítette ki a Be. 352. § (1) bekezdésének a) pontja alapján a másodfokú bíróság a tényállást a vádlott és a sértett élettársi kapcsolatára vonatkozóan, továbbá a kiskorú gyermek eltartását, a magánindítvány előterjesztését és a pszichológus szakvéleményére utalást érintően.

Tévedett azonban, amikor kiegészítette a tényállást a másodfokú ítélet 5. oldalán az 1. bekezdés 4. albekezdésével, miszerint „A sértettnek a kiskorú gyermekek jelenlétében történt szidalmazásával, fenyegetésével, bántalmazásával a vádlott a kk. értelmi, érzelmi, erkölcsi fejlődését enyhe fokban veszélyeztette.” Az ítéletábra ezen megállapítást a következő okok miatt mellőzte.

Az elsőfokú bíróság ténymegállapításai és jogi érvelése szerint a vádlott a kk. jelenlétében nem tanúsított olyan magatartást, amellyel a nevelési kötelezettségével súlyosan megsértette volna, mivel csak az nyert kétséget kizáróan bizonyítást, hogy a kiskorú egy esetben volt fültanúja a vádlott és a sértett veszekedésének, illetőleg annak, hogy a vádlott bántalmazta a sértettet, a szakértő pedig az apa részéről a saját gyermeke vonatkozásában a veszélyeztetést enyhefokúnak értékelte. Ilyen adatok alapján nem látta bizonyítottnak a bűncselekmény elkövetését a kk. sérelmére.

A törvényszék álláspontja szerint az irányadó tényállásból következően a vádlott és a sértett élettársi kapcsolatban éltek, és együtt nevelték a sértett előző házasságából származó két kiskorú gyermekét, valamint közös kiskorú gyermeküket. Abból következően, hogy mindhárom gyermek egy háztartásban nevelkedett a vádlottnak az élettársa irányába huzamos időn keresztül többször tanúsított erőszakos magatartása fenyegető, becsmérlő kijelentései, trágár beszéde, megalázó cselekményei a gyermek életkorából (3 éves) következően, szükségképpen az édesanya szoros felügyelete alatt álló kk. jelenlétében történtek, azok hatása alól nem vonhatta ki magát. Erre tekintettel a törvényszék a vádlott bűnösségét kimondta a kk. sérelmére megvalósított kiskorú veszélyeztetésének büntetében is.

Az ítéletábra álláspontja szerint a másodfokú bíróságnak ez az érvelése helytelen. Az első fokon megállapított és másodfokon nem módosított tényállás szerint „... előfordult olyan eset is, amikor kk. is fültanúja volt egy ilyen veszekedésnek. Ekkor az édesanyjához szaladt és megszorítva a lábát sírva hozzábujt”.

A másodfokú bíróság ezt a tényállást nem egészítette ki azzal, hogy kk. látta, hogy a vádlott bántalmazta a sértettet és azzal sem, hogy több alkalommal volt fültanúja a veszekedésnek. Ezzel pedig ellentétben áll a 8. oldal utolsó bekezdésében adott indokolása, mely szerint a huzamos időn keresztül többször tanúsított erőszakos magatartást, fenyegető, becsmérlő kijelentéseket, trágár beszédet, megalázó cselekményt kellett észlelnie kk.-nak.

Mindebből tehát az állapítható meg, hogy a másodfokú bíróság egyrészt tényről tényre helytelenül következtetett, másrészt pedig iratellenesen állapította meg, hogy a sértett bántalmazásával a vádlott a kiskorú közös gyermekük érzelmi, erkölcsi fejlődését enyhe fokban veszélyeztette. Arra ugyanis adat nem található az iratokban, hogy bárki, bármikor olyan vallomást tett volna, hogy kk. látta a sértett vádlott általi bántalmazását.

Az ítélet tábla ezért a Be. 388. § (2) bekezdése alapján a másodfokú bíróság által kiegészített első fokon megállapított tényállást az iratok alapján helyesbítette, illetve a helytelen ténybeli következtetést kiküszöbölte, és az így megállapított tényállásra alapította az ítéletét.

Az ítélet tábla a helyesbített tényállás alapján megállapította, hogy a vádlott az élettársa egyszeri szidalmazásával, melyet a közös kiskorú gyermekük észlelt, nem követette el a Btk. 195. § (1) bekezdésében meghatározott kiskorú veszélyeztetésének büntetettét. A Btk. 195. § (1) bekezdésében meghatározott kiskorú veszélyeztetésének elkövetési magatartása a kiskorú nevelésének, felügyeletének vagy gondozásának feladatából folyó kötelességek súlyos megsértése. A nevelési és gondozási kötelesség rendszerint huzamosan fennáll, s ennek megfelelően a kötelességszegések is többnyire folyamatosan ismétlődnek. Az elkövetési magatartás törvényi megfogalmazása szerint csak a „súlyos” kötelességszegés tényállásszerű, amiből következően a törvény a kisebb nevelési hibákhoz, nem kíván büntetőjogi következményeket kapcsolni még azok erkölcsi elítélendősége esetén sem. A súlyos kötelességszegést minden kiskorú esetében külön kell vizsgálni. Az a megállapított tény, hogy a kiskorú egy alkalommal fültanúja volt a vádlott és édesanyja veszekedésnek, ebbe a körbe nem illeszthető be. A harmadfokú bíróság ezért a Be. 398. §-ának (1) bekezdése alapján a törvényszék ítéletét megváltoztatta, és a vádlottat az 1 rb. kiskorú veszélyeztetésének büntette miatt emelt vád alól a Be. 6. § (3) bekezdésének a) pontja és 331. §-ának (1) bekezdése alapján felmentette.

Okszerűen voltak következtetést a további 2 rb. kiskorú veszélyeztetésének büntette és a zaklatás büntette vonatkozásában az első és másodfokon eljáró bíróságok a vádlott bűnösségére. A másodfokú bíróság által a zaklatás büntette esetében eszközölt minősítés módosítás folytán a bűncselekmények minősítése is megfelel a törvénynek.

A bíróságok a büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi, enyhítő és súlyosító körülményeket maradéktalanul feltárták és azokat megfelelően értékelték. A másodfokú bíróság, annak ellenére, hogy több bűncselekményben mondta ki bűnösnek a vádlottat, mint az első fokon eljáró városi bíróság, a vele szemben kiszabott börtönbüntetésnek és a felfüggesztés próbaidejének a tartamát is enyhítette. A kiszabott büntetés tetтарыны, megfelel a büntetési célokна.

Ebből következően az ítélet tábla az 1 rb. бűнсеlekmény miatt emelt váд alól történt harmadfokú felmentés ellenére sem látta indokoltnak a további enyhítést. Mindezekre tekintettel az ítélet tábla a törvényszék ítéletét meg nem változtatott részében a Be. 397. §-a alapján helyben hagyta.

Debrecen, 2013. május 27.

. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke

Dr. Gömöri Olivér sk. . Hágér Tamás sk.
előadó bírő bírő

Záradék: A Nyíregyházi Törvényszék 3.Bf.606/2012/3. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla végzésével jogerős és végrehajtható.

Debrecen, 2013. május 27.

Dr. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül
tisztviselő